

Informace o Chartě 77 - ročník třetí / 1980 / č. 2

od 15. ledna 1980 do 1. února 1980

Dopis mluvčích Charty 77 valvyslanectví USA	1
Otevření dopis signatářům Charty 77 /Rozkoc na proces se šesti signatáři Charty 77 a členy VONS v Naderšku/ .	1
Výbor na obranu ne spravedlivě stíhaných:	
Sdělení č. 159 /Další postup tečení proti komunistické katolické literatuře/	5
Sdělení č. 160 /Další případy policejních represí/ . .	7
Sdělení č. 161 /Policejní akce v Brně/	10
Sdělení č. 162 /Zadržení člena VONS ing. Jana Litemanského/	12
Sdělení č. 163 /JUDr. Josef Danisa bude souzen/ . . .	13
Sdělení č. 164 /T. Krabal, J. Lederer a J. Chmel na svobodě/	13
Sdělení č. 165 /Odsouzení JUDr. Josefa Danisse/ . . .	14
Dopis francouzských advokátů	15
Apel na ministra spravedlnosti ČSR	15
Krátké správy, inzerát	16
Články dohlížející redakce	16

666

Neopřehledněte na straně 16 ohlášení o násilníku P O R U H I

Vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Adresy: Petr Uhí, anglická 8, Praha 2

Anna Šebetová, anglická 8, Praha 2

Velvyslancství
Svazu sovětských socialistických republik
P r a h a

Práha 28.1.1980

Na politování se dovídáme, že sovětské úřady vyhazaly do vnitřního vyhnanství významného vědce, akademika Andreje Dmitrijeviče Sacharova, nositele Nobelovy ceny míru, který svým občanským postojem učinil mnoho i pro obnovu přátelství mezi národy Československa a SSSR.

Zákrok proti A.D.Sacharovovi, jeho okolnosti a závadnění, které přinesly sovětské odělovací prostředky, znásilňují dorozumění mezi národy a jsou překážkou na cestě uvolňování mezinárodního napětí, znásilňují perzekuci sázavské vyplývajících z mezinárodních paklů o občanských, politických, sociálních, kulturních a hospodářských právech, které Sovětaké svou podopsal, jsou perzekuemi ducha i litery Závěrečného aktu helsinské konference a nároveni jsou poškozeni všem, kteří chtějí řešit otázky svědomí a pravdy represí.

Chrceme se proto Vášim přestřednictvím na kompetentní orgány s přáním, aby vyhnanství Andreje Dmitrijeviče Sacharova a jeho rodiny bylo odvoláno.

Marie Kromádková
mluvčí Charty 77

Miloš Nejohrt
mluvčí Charty 77

Zdena Tomínová
mluvčí Charty 77

x x x x x x x x x x x x x x x x

Otevřený dopis signatářů Charty 77.

Draží přátelé, Po několika letech se znovu jenom sledovali přípravy přesného procesu. Cynický rozsudek v nás vzbudil rozhofení.

Žijeme ve východní části Evropy a nemůžeme být proto lhostejní k pronásledování těch, kteří bojují za lidská a občanská práva v kterékoli zemi východní Evropy. Jako Maďaři, občané země, která se podílela na okupaci Československa, citíme zvláště odpovědnost za to, co se děje od r.1968. A protože náležíme ke generaci, která roku 1956 prochávala jen přestřednictvím československých událostí roku 1968, ke generaci, která za své politické zrání v únoru roku 1968, považujeme vaši věc do jisté míry za svou.

Po brutálním potlačení čs. pokusu jsme pochopili, stejně jako mnoho dalších v sousedních zemích, že k demokracii ve vých. Evropě lze dospat jen společným bojem národů této oblasti. V té době ovšem sdílelo tento názar jen minimální procento Maďarů. Většina se klonila k tomu, že naděje v demokracii je falešná, a oddávat se této naději a pokoušet se ji uskutečnit by znamenalo ohrozit jak náš relativní blahožit, tak i bezpečnost. Těžiště nášer této většiny bylo možné pouze krůček po krůčku zlepšovat situaci v rámci daného politického systému. Taková perspektiva však nevykládala žádnou mezinárodní spolupráci, právě naopak, její podánkou by bylstup do samoty a nenápadnosti.

Blohu se zdálo, že je tento postup správný. Životní dřovení v Maďarsku se zvyšovala, patrně bylo i zlepšení v kulturním životě. Teprve později se nám ukázalo, že tento vývoj má své hranice. Čím jsou tyto hranice přesnější

tím je také patrnější nedostatečnost dosažených výsledků, které se zmenšují. Počet lidí, kteří nesouhlasí s takovým výsledkem demokratických nadějí, stále roste.

Stále více Maďarů také chápí, že se nelze omezovat na hranice své země. 600.000 Maďarů žije v Československu a od r.1968 stratila tato menšina jednu po druhé většinu možnosti, které jí byly poskytovány dříve. Taktéž jsme pochopili, že otázky demokracie v sousedních zemích se bezprostředně týkají i nás Maďarů.

Resí přátelé, Váš boj za demokratické Československo sleduje v Maďarsku mnoho lidí se sympatiemi a nadějí. Požítejte je nai ty, kteří stojí ve východní Evropě v těchto těžkých chvílích a vání.

Budapešť, 26.října 1979

György Nemes
János Kenedi
János Kis

Dokument č.2

Protestujeme proti pražskému procesu a reprezentanty Charty 77 a proti tomu vyneseným rozsudkům. Požadujeme propuštění odsouzených.

Budapešť, 29.října 1979

Podepsáno 185 osobami

Odezdáno současně Radě předsednické MRR /Conseil présidentiel/, mluvčím Charty 77 a tiskovým agenturám.

Dokument č.3

Otevřeny dopis J. Kádárovi, prvnímu tejistníku Maďarské socialistické strany; členu Rady předsednické /conseil présidentiel/

dělnické

V Praze byly dne 20.října 1979 vyneseny závažné rozsudky v procese s československými občany Petrem Uhlem, Václavem Bendou, Jiřím Menettierem, Václavem Havlem, Ottou Bednářovou a Denou Němcovou.

Jestliže jsou tito lidé vězněni za své přesvědčení nebo rysy, že vykazovali svůj názor, naplnuje nás to hlubokým znepečením, ať už k tomu dochází kdokoliv.

Považujeme za nezbytné, abyste v nájmí obrany lidských práv a demokracie použil své autority a vystoupil s požadovkou, aby tito lidé, odsouzení v prveinstančním řízení, byli propuštěni na svobodu.

Budapešť, 25.října 1979

Podepsáno 118 osob, navíc v mnoha

Pierre Kendei: Budapešťské rozsudky nad pražským procesem

Koncem října byla Budapešť svědkem politického vření, které nastalo v posledních letech obdobu. /Pozn. překl.: Le Monde z 1.11.1979 srovnává intenzitu ohlašu a reakci na návrh zákazu umělého přerušení těhotenství před osmi lety./ Pražské rozsudky vyvolaly ve veřejném mínění poherbení a obavy, které jistý počet Maďarů otevřeně vyjádřil.

Při prohlášení

Otiskujeme zde texty při prohlášení, které v této době kolovaly v Budapešti /a které měly znásilný ohlas ve světovém tisku/. První je podepsáno třemi intelektuály, často povážovanými za představiteli nového kritického

hnutí v maďarské veřejnosti; jsou to filozofové György Renc a János Kádár a mladý umělecký kritik János Renádi. Ve svém "Otevřeném dopise signatářům Charty 77" vysvětlují, proč se Maďari, a především ta generace, kterou se hlásí k roku 1968, solidarizují s čs. demokraty /za povinnost stojí opakovné užívání termínu "demokracie" přednostně před jinými pojmy/. Dve další texty jsou podstatně kratší: laskavicky žádají odsouzení odsozených z průškého procesu. První /datováný 29. října a rozšířený téhož dne/ obsahuje pouze vyjádření protestu a informuje o tom Chartu 77, světovou veřejnost a státní orgány. Druhý text /datováný 29. října a zveřejněný 30. října/ je adresován Jánosi Kádárovi, kterého okázala žádá o intervenci ve prospěch obětí procesu. První z textů je podepsán 185 osobami, druhý 127 /asi polovina z nich podepsala i první text/. Bohromady to představuje asi 250 osob, což je na maďarské podmínky více než slušný počet. Ještě před třemi lety podepsalo vyjádření solidarity a rodiců se Chartou 77 jen 34 Maďarů. Pod nynějšími texty je tedy podepsáno skrát víc.

Ako jsou tito signatáři? Můžeme je rozdělit zhruba do tří skupin:
1/ lidé znáni svými politickými postoji,

2/ intelektuálové,

3/ lidé, které nelze charakterizovat jinak, než jejich profesi, kterou všechni uvedli.

V první skupině jsou především protagonisté "semizatlu", ale také určitý počet "veteránů" a bývalých vězňů z r. 1956 /např. Ferenc Benáth a Miklós Vassárhelyi, jeden z těch, kteří přešli proces s Nagym, kdysi odsouzený na kart József Cíli, Tibor Táncsics, bývalý tajemník Petőfiho klubu/, dále vdova po László Rajkovi, bývalý první ministr András Bagoly, a dokonce jeden z prvních kadáristů, bývalý člen ÚV KS, jistý József Kőböl. V druhé skupině početně převažují spisovatelé a filmáři. Uvedme alespoň spisovatele Czalagu, Czecoviho, Körshiho, Pábriho, Képese, Medolányiho, Konráda, Palatajeho; historiky A. Komlóse, G. Klanicsayho, M. Leckého, E. Veszéra, ekonomka Ference Jánossyho, psychologa F. Béreysa, filmáře Miksa, Bára, Simo... Nejdále filmská a spisovatelská, která se připojila k třetímu prohlášení, se navíc rozhodla odeslat dopis Kádárovi zvlášť. Konečně ve třetí skupině najdešme inženýry, lékaře, matematiky, středoškolské profesory, knihovníky, programátory... Humanitní obory - od sociologie až po výtvarné umění - jsou bezpochyby lépe zastoupeny než technické profese; mezi signatáři je však přesto množný počet mladých ekonomů.

Nelze opomíncut, že se jedná téměř výlučně o intelektuály, a ještě přesněji o intelektuály z hlavního města. Dva nebo tři podpisy, za kterými následuje jiná než intelektuální profese, tvorí nepodstatnou výjimku, stejně jako zvláštní případy typu Mihalyho Nemburgera - "filozofa a pumpaře". Pokud se nemylíme, stal se pumpařem poté, co publikoval filozofické statě v semizatlové revu. Pokud jde o geografické hranice této aktivity, lze je vysvětlit tím, že mimo hlavní město není prakticky možné kriticky vystupovat. Tyranie místních orgánů v takových případech nezná mezi. V tomto

ohledu se Maďarsko v něm neliší od ostatních zemí sovětského bloku; jedině Budapešť představuje, ostatně dost relativní, výjimku.

Výava státním orgánům

Nikdo, a tím neméně státní orgány, si nedělá iluze o tom, jaký je skutečný význam říjnových prohlášení. Na první pohled jde o kritiku "čínské mennosti /maďarská Československa/ a fakt, že adresátem jsou domácí státní orgány má bezpechyby zdůraznit mezi nimi a autory protějšího procesu. Nezmíne však zapomínat, že v komunistických zemích je každá hnutí, které vzniká bez vědomí autorit, považováno za nebezpečné a to tím více, čím více se kříží s provozem státních orgánů. Lze také jen těžko říci, zda byla po zveřejnění prohlášení více ohromena veřejnost nebo státní orgány. Veřejnost byla zřejmě informována ve stejnou dobu jako státní orgány, díky Svobodné Evropě, která využila texty všech tří prohlášení spolu s kompletním seznamem signatářů, a v hlavním městě to po tak vyjímečné události zábolelo víc. Vhude zvonily telefony, ozývali se i značně napokojení funkcionáři, kteří zjistili /zda se, že také poslouchali Svobodnou Evropu/, že mezi signatáři jsou i jejich podřízení, za které nesou zodpovědnost. V nastalém zmatku volala ještě v noci paní Kčbčlová, profesorka stranické školy, svou dceru. Když jí vysínila za podepis pod prohlášením, dostala se jí odpověď: "Ale ne, to je táta!"

Zkuška

Stojíme před problémem, který překraňuje hranice současných prohlášení; ale o kterém je nutno mluvit, aby se vyjasnily některé smyky, pokud jde o kádářismus. Je nepochybně, že Budapešť není Praha ani východní Berlín, sem Maďarsko to konstatuje s jistým uspokojením, ale i obavou /jak dleuh ještě?/. Ale min fakt, že Maďarsko se poněkud odchylilo od běžných norm pořádku v ostatních socialistických státech ještě nezaznamená, že by více respektovalo občanská práva. Rozdíl spočívá v tom, že maďarskí vedoucí činitelé se naučili řešit věci rozumněji než jejich kolagové, dospěli k jisté toleranci v ekonomice i v oblasti intelektuální produkce. Ale to je tohle vše. Ve všem ostatním přelivá absolutismus, politické rozhodnutí se deklají za zavřenými dveřmi, rozhodnutí "strany a vlády" jsou nezmenitelná. Neexistuje zákon nebo právo, které by výkony orgánů nezahlí přizpůsobit svým představám; každý zákon obsluhuje klausuli dovolující jeho neopouštění nebo modifikaci podle momentální potřeby. Jinak řečeno, Maďari mají, stejně jako ostatní národy v sovětském bloku, tu výhodu, že mají pouze výhody. Tyto výhody jsou jim právoplatně poskytovány a ještě navíc mají tu výhodu, že se mohou vyhnout některým neprávným rozhodnutím. Helsinky na tom nic nezaznamenaly; jen v něm se zvýšila tolerance.

Je všebec nutno zdůrazňovat něco tak evidentního? Např. fakt, že nejdokonalejší petice je povolována ze "zkušku", ukazuje úroveň politických práv.

Je tedy útlak po maďarsku mírný a vládný? Ve srovnání se sibírskými tábory jistě. Rozhodnat je však dostatečnou překážkou pro vývoj občanských hnutí.

x x x x x x x x x x x x x x x x x

Sázení č.129 /Další postup také proti sámizdatové katolické literatuře.

Ve sázení č.129 jsme informovali o policejním závalu proti celé Fadě věřících. Nezaneké orgány se tímto způsobem snadí potlačit nezávislou ediční činnost v oblasti náboženské literatury /jejíž produkcí je v Československu naprostě nedočtujející/.

Připadem katolíků se StB zabývá v takové řífi, že v této chvíli jsou schopni podat pouze hrubou faktickou zprávu.

Seznam vyslychaných svědků, seznam domovních prohlídek, zadržených, tr. stíhaných na svobodě a držených ve vazbě; údaje jsou uvedeny z oblasti římskokatolického a Slovenska.

Seznam vyslychaných svědků v tr. vči Josef Adámek a spol.

Brno:

Degner Hlavcová, knihovnice, vyslychána 10.9.1979

Radevan Parka, historik, — " —

dr. Radomil Malý, historik — " —

Zdeněk Špaček ml., dělník — " —

Zdeněk Špaček st., důchodce — " —

Emil Toman, projektant — " — /zet Josefa Adámková/

Ladislav Suchomel, knihkupec, vedoucí Charity, vyslychán 10.9.1979

Alexandra Veselá vyslychána 10.9.79

Miroslav Vojta, dělník — " —

Pavel Kříž, dělník — " —

Petr Adámek, dělník — " — /syn Josefa Adámková/

Libuše Pátková, studující, vyslychána v listopadu

Eliška Janštová — " —

Jana Machálová, studující — " —

Sona Finlová, zdravotní sestra — " —

Hana Benešová, studující — " —

? Kočtek, kněz, vyslychán patrně v listopadu

Jihlava:

Jarmila Lavičková, dělnice, vyslychána v listopadu

Gottwaldov:

Jan Jíříček, kněz, vyslychán v listopadu

Znojmo:

Václav Kasík, kněz v Rosamile, vysl. v listopadu /bratr Miroslava Kasíka/

Olešnec:

Hana Doležalová, zdravotní sestra, vyslychána v srpnu

Jan Koufil, student, vyslychán v srpnu

Pavel Kubka, kněz, vyslychán v Písku při jednodenním zadržení v Ostravě

Rudolf Smákal, starší, vyslychán 29.10.1979 /otec Rudolfa Smákala/

Hedvika Smákalová, vyslychána 29.10.1979 /matka Rudolfa Smákala/

dr. Jitka Kamelád, magistra, vyslychána asi v Písku

Emil Blílek, kněz, vyslychán v listopadu

Karie Zenková, — " —

Přerov:

Miroslav Reif, kněz, vyslychán v říjnu nebo listopadu

Další vyslychání v Severomoravském kraji:

František Kunetka, Brno, vyslychán v listopadu

Jiří Legerski, invalidní důchodce, Opava, vyslychán 30.10.1979

Jan Mučka, Opava, vyslychán v listopadu

Marta Zbroňková, Vsetín, vyslychána pravděpodobně v listopadu

dr. Křížovský, více není známo

Pavel Rosypálek, dělník, Chropyně, vyslychán v listopadu

Bratislava:

Silvestr Krčmáry, vyslychán při zadržení 10.9.1979

Antonín Semeš, vyslychán pravděpodobně v říjnu nebo listopadu

Miroslav Lehký, vyslychán v listopadu

Antonín Srholec, kněz ve Velkém Záluží, okr. Nitra, vyslychán v listopadu

? Polanský, Dubnica, vyslychán pravděpodobně v říjnu

Dále byl vyslychán v této věci Jaroslav Beneš z Plzně

Bylo vyslycháno ještě několik dalších lidí, o nichž se nám nepodařilo zjistit nic přesného.

Seznam provedených domovních prohlídek:

Josef Adámek, nám. Míru 2, Brno, 10.9.1979

JUDr. Miroslav Ruzík, Jana Uhra 14, Brno, 10.9.1979

Ladislav Suchomel, ul. U humpelky, Tišnov, o. Brno-venkov, 10.9.1979

Josef Brtník, Sivice u Brna, 10.9.1979

Emil Tomáš, Váženská 197, Housínek, o. Vyškov, 10.9.1979

Tomáš Kvapil, studentský byt Jandákovova 30d, 30.10.1979, prohlídka byla provedena bez uvedení odesíratelských věcí v protokole /Brno/

Tomáš Kvapil, byt rodičů /jeho trvalé bydli./ Na Vozovce 19, Clemouc, 30.10.1979

Zdeněk Špaček ml., Kurská 5, Brno, 10.9.1979

Zdeněk Špaček st., Orlí 7, Brno, 10.9.1979

Dagmar Klavcová, pracoviště Státní vědecké knihovny, Solniční 12, Brno - prohlídka byla provedena bez její přítomnosti

Dr. Radomil Malý, Šubílova 9, Brno, 10.9.1979

Jan Krumpholec, Radíkov 43, o. Clemouc, 10.9.1979

Josef Vlček, Černochova 7, Clemouc, 10.9.1979

František Lízna, Fakultní nemocnice v Clemouci, 10.9.1979

Rudolf Smidhel, Římskokatolická fara, nám. Míru 68, Uherský Brod, 10.9.79

Jiří Legerski, nám. Osobeznáří 2, Opava, 30.10.1979

Silvestr Krčmáry, Kočická 39, Bratislava, 10.9.1979

Jan Mučka, o. Opava, listopad

František Kunetka, Brno, o. Šumperk, listopad

Pavel Rosypálek, Chropyně, listopad

? Polanský, Dubnica, pravděpodobně v říjnu

Marta Zbroňková, Vsetín, pravděpodobně v listopadu

Současný zadržených osob:

Svatopluk Krumpholec, zadržen dva dny, 10.9.1979
Silvestr Krčmář, zadržen dva dny, 10.9.1979
JUDr. Miroslav Razík, zadržen tři dny, 10.9.1979
Ladislav Buchoněl, zadržen čtyři dny, 10.9.1979
Josef Brtník, zadržen dva dny, 10.9.1979
Tomáš Kvapil, zadržen dva dny, 30.10.1979
Jan Mudka, zadržen asi dva dny, listopad
Pavel Rosnýpálek, zadržen asi dva dny, listopad
Pavel Kubka, zadržen jeden den, říjen
František Kunetka, zadržen asi dva dny, listopad

Současný osob trestně stíhaných na svobodě:

JUDr. Miroslav Razík, vyšetřován na svobodě v Brně podle č. 118 tr.z.
Josef Brtník, - - " - - - - " - -
Tomáš Kvapil, - - " - - - - " - -
Svatopluk Krumpholec, - - " - - v Ostravě - - " - -

Současný osob držených ve vazbě:

Josef Adámek, nám. Híru 2, Brno, č. 118 tr.z., vazba Brno-Bohumice
Rudolf Smachel, Šimského, fara, nám. Híru 60, Uherský Brod, adresa rodiců:
Janáčkova 4, Clemenc, č. 118 tr.z., vazba Brno-Bohumice
Jan Krumpholec, Radikov 49, c. Clemenc, č. 118 tr.z., vazba Ostrava
Josef Vlček, Černochova 7, Clemenc, č. 118 tr.z., vazba Ostrava
František Lízna, Fakultní nemocnice Clemenc, č. 118 tr.z., vazba Ostrava
Jiří Kaplan, Českonalinská 47, Praha, č. 178 tr.z., vazba Praha-Kunyně

20.12.1979 byl z vazby propuštěn Jiří Kaplan, ve druhém lednovém týdnu
1980 byli propuštěni Josef Adámek, Rudolf Smachel, Jan Krumpholec, Josef
Vlček a František Lízna. Ir. stíhání zastaveno ani v jednom případě nebylo.
11.1.1980

Vyber na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

x x x x x x x x x x x x x x x x

Sdělení č. 160 /Dolní případy policejních represí/

Ve sdělení č. 130 jsme upozornili na několik brutálních policejních zá-
sechů vůči občanům. Nyní uvádíme obdobné případy z poslední doby. V tento
kontextu rovněž připomínáme m.j. sdělení VONB č. 143 a 145 /nezákonné zadrže-
ní signatářů Charty 77 z počátku listopadu/, č. 151 /brutálná výslech sur-
telné nemocného J. Legerského/, č. 156 /přepadání Věry Vráneové/ a popis po-
lácejních represí ve sdělení č. 158 /podrobné sdělení o odvolacím líšení
se šesti členy VONB/.

¹/ Dne 19.10.1979 navečer si pozvali bratři Jan a Jaroslav Venkové ně-
kolik přátel do svého domku /adr.: nám. 147, c. Jablonec n. Nisou/. Doměk
byl obklíčen policejní blokádou vybavenou služebními psy. Křičházející
přátele nejprve policiisté vyzývali, aby opustili prostor v okolí domku
pod záminkou, že se tu zdržuje ozbrojený uprchlý vězeň /příteu vězák nik-

Korák nebránili ve volném průchodu lidem vracejícím se z práce/ a za použití násilí jim chtěli znemožnit přístup k němu. Na pasivní rezistenci insultovaných reagovali tím, že je služebním vozem vyvezli z města a poslali jejich osudu v chladné noci naprostě na vybaveny k nočnímu pod Šírym nebem. Tento postup se podvákrat opakoval.

Druhého dne se pokoušeli přátelé bří Vanků opětovně o návštěvu v jejich domku. Ačkoli tentokrát volili zpěně nápadnou cestu přes zahrádku /policejní blízkáda stále trvala/, přesto - byli již takřka u cíle - neunikli pozornosti policie. Policiisté na ně vpustili služebního psa, který pět z nich poškousal. Poté rotrhl plot, vnikli na zahradu, ubili je obušky /mj. jednu dívku do obličeje/, odvlekli k autům, odvezli na lázeňskou polikliniku, od kud je po ošetření depravili ^{na} opuštěné cca 30 km vzdálené místo v Jizerských horách. Většina z mladých lidí zanechala u místních bří Vanků své doklady a peníze, neboť jim policiisté zakázali vzít si je s sebou. Tak se ocitli v neznámé krajině bez jakýchkoliv prostředků a bez možnosti dostat se domů nebo zpět k domku bří Vanků.

O něco později došek Vankových navštívil náčelník OSVÚ per. Horne, který majitelům sdělil, že "nerezpustili osazenstvo domku, příslušníci te vybílí". Součedě protestovali proti nelidskému jednání policejní, avšak ta na jejich protesty nereagovala, stejně jako na ohromení pestilenců.

Tato policejní akce, jejímž důlem pravděpodobně bylo odstrašení mladých lidí, sledovaných policí pro jejich nekonformní postoje, od pokusu o útěk na h. líčení se o členy VONS u Městského soudu v Praze, spadá do období represivní hysterie před tímto procesem a během něj.

2/ dne 19.10.1979 od 17h zahledovali severočeskí policiisté všechny přístupové cesty k usedlosti J. Dienstbiera, mluvčího Charty 77, v obci Kožly nedaleko České Lípy a zadřízvali každého, kdo se k ní pokoušel přiblížit. K večeru byl v choli zadřízen Pavel Michal, signatář Charty 77, duchovní, a odvezen k výslechu do České Lípy, jehož formální zámluvou bylo vysetřování jakési loupeže v Litoměřicích, obávanou však téměř vylučně aktivita Pavla Michala v Charte 77. Ve 23 h. byl propuštěn a tím i donucen podstoupit více než 15kilometrovou cestu nazpět. 20.10.v poledne byl zadřízen Jan Dvořáček vyšetřovat z obléhané usedlosti. Také on byl podrobjen v České Lípě výslechu.

V 17 h 20.10. na hřádkovatce před obcí zadřízeli policiisté auto Aleny Koroušové, druhé Ladislava Lise, která přijížděla do Kožlů ze společnosti svých přátel manželů Marcely a Jiřího Heráčkových, jejich dvou malých dětí a psa Filipa. Policiisté je chtěli všechny odvézt do České Lípy, avšak vzhledem k tomu, že hokejané děti dávaly netísněny právním vědomím a auto-cenzurou elementárním způsobem najelo své mínění o situaci, povolili poláze přivolení příslušníci SIS Marcela Heráčkové odvézt děti do nedalekého domu Ladislava Lise v Lekle. Až tam ji ovšem přijel vyslechnout plk. Pflagr z českolipského oddělení SIS. Alenu Koroušovou a Jiřího Heráčka depravili policiisté do České Lípy, kde je podrobili výslechu prošpičova-

němu výhružkou. Blokáda trvala až do 21.10.1979.

Jedná v následujících dnech byl zadržen v okolí usedlosti J. Menhartiera mladý členík Jaroslav Kukal, signatář Charty 77, manžel Petrušky Častrové, členky VONS, který vyšel za chalupu nasekat trávu pro králiky. Policiáti, vystoupivší z nedalekého kvočí, jej spolu s pětiletým řečenem Kordíkem odvezli do České Lípy a tam vyslýchali.

Tento případ spolu s předešlým s obdobnou hlkou policejní blokádou domu manželů Kubíčkových a Parkánových v Řepčicích ukazuje, že nemovitosti všechny signatáři Charty 77 pokud jim nejsou přímo vyvlastněny a srovnány se nemají /srov. osud manželů Princevých v Rychnově/, ale spolu s policií bedlivě strží a gnetí se je inselovat.

3/ Ve čtvrtek 29.11.1979 ve 12h vniklo do bytu několik netušících přátel v Žití n-Labem č. 202, z nichž dva byli uniformovaní policisté. Pravděpodobně nečekovali svůj příchod na dobu, v níž nebyli přítomni spoluživitelé bytu, přihlášení zde k trvalému pobytu - signatáři Charty 77 Olga Rychtářová, Jaromír Kučník a Zdeněk Luk. S jejich vědomím se zde sešli k pravidelnému večeru anglického jazyka Petr Švestka, Milan Pankrác, Helena Abrahámová a Slávek a Jana Kaplanovi. Studovali při svíčkách, proti čtyři dny předtím kdeši neznásý odmentoval a ukreplil elektrické hodiny.

Přítomní, z nichž jeden se představil jako ředitel ORH, vyzvali mladé přátele, aby byt opustili. Nevykázali se žádným zákonného podkladem, který by je k takové výsledné opravnovat. Ten nahradily výhružky a projevy ironické litosti nad tím, že obyvatelé bytu teď budou vlastně bydlet na ulici.

Dvě hodiny se pokoušeli přítomní pasivně rezisťovat. Nakonec pod pohrůžkou, že budou předvedeni pro "nařízení dředního vykonání" a byt bude v jejich nepřítomnosti zapadetán i s jejich osobními věcmi, odnesli si přátelé za svitu dředních baterek některé své osobní věci a v 11 h včera se ocitli na ulici. Byt byl poté zapadetán a tak je tomu dle našich informací dodnes.

4/ Dne 15.12.1979 v 6,45 ráno probudilo Annu Šebatovou, signatářku Charty 77, členku VONS, pět policiatů, kteří se domáhali vstupu do jejího bytu v Anglické 8, Praha 2 a tím, že se v něm "kdeši" skrývá. Anna Šebatová je odmítla vpustit, neboť nebyli schopni se vykázat povolením prokurátora k domovní prohlídce. Čtvrt hodiny nato přišli znova titíz a zádali totéž, avšak ani nyní k tomu nedali zákonný podklad. Po opětovném odmítání Anny Šebatové kopnutím vyrážili dvafe, zbytečně prohlédli prostory bytu a odešli. Uvedli, že povolení k domovní prohlídce předloží ex post, moží se však dozadu nestalo.

5/ Dne 17.10.1979 provedli příslušníci státního domovní prohlídku v bytech signatářů Charty 77 Zuzeny Menhartierové/kodskalská 8, Praha 2/ a ing. Václava Procházky /Pankrácká 67, Praha 4/. V uvedení o domovní prohlídce se uvádí jako důvod podezření z terorismu /jde o stejné tr. stíhání proti neznámému psychoteli, na jehož základě byly provedeny domovní prohlídky a zadírkování občanského poštovního listopadu - srov. sdílení VONS č. 143/, avšak

zobavené položky i tentokrát svědčí o tom, že šlo o zášinku /písance/ Charthy 77, nezávislou literaturu, časopisy z r.1988, pacifické stroje apod./. Zuzana Dienstbierovou po domovní prohlídce policie odvezla do Bartolomějské ul. a tam vyslýchala, ing. Václav Procházku novic zadržela na 48h, přičemž mu během prvého dne zadržení odopřala potravu a zacházela s ním zvážovaně nedůstojným způsobem /vedili ho opakovaně venku po ulici v poutech/.

22.12.1989 SDB zaznamenala Zuzanu Dienstbierovou návštěvu u věznence Jiřího Dienstbiera, zlínčka Charthy 77 a člena VONB, ažkoliv se jednalo o druhou návštěvu během sedmi měsíců a první, jíž se měly zúčastnit i tři nečtyři Dienstbierových dětí. Předvedli ji na policejní strážnici a tam zadržovali v době, na kterou byla návštěva stanovena.

Popisované policejní zásahy spolu s případy uvedenými v citovalých sděleních dokumentují zastřelení kurzu v jednání SdB v úřadu nekonferuně si počinajícími občany v poslední době. Nejbrutálněji a houfně jsou postihováni mladí lidé a te zejména v severních Čechách, ujetření však nejsou ani jednotlivci v Praze. Stále více se ve jsemu čirého násilí projezuje rezignace na jakýkoliv i jen předstíraný legální postup.

V praxe 4. ledna 1989

Wyber na obranu nespravedlivě stíhaných
Českočeské liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Příloha: jména a adresy v případě až 1/

Jiří Vaněk, Lovětícká 769, Praha 9; Jaroslav Vaněk, Město 147, Jablonec n. Nisou; Radovan Tondík, Město 147, dtto; Hana Lukášková, Z. Nejedlého 147, Dubí 2, o. Teplice; Hana Ulmanová, Šumvald 216, o. Olomouc; Ivo Nechyba, Neznámenice 92, o. Olomouc; Eduard Švejda, Tylova 197, Liberec 7; Josef Kučera, Svatoplukova 472/1, Liberec 4; Miroslav Huštava, Z. Nejedlého 117/81; Stanislav Mikell, Poštovní 24/7, Liberec 6; Jana Mariánková, Roeraterova 32, Olomouc; Jaroslav Ptáček, Vysočka 5, Jablonec n. Nisou; Vladimír Maty, Na řekané 470, Liberec 1; Jiří Kolář, Rooseveltova 27, Olomouc; Jiří Nešvětbo, Květnová 5, Liberec 5; Olga Freisová, Vodňanská 2, Liberec 14; Marcela Miátková, Reisova 3, Liberec 11; Petr Kovič, Zahradní 436, Liberec 11; Jiří Souček, J. Švermy 81/94, Liberec 10; Dana Dobráková, Baržovka 711, o. Jablonec n. Nisou; Miroslav Mariánik, U potůčku 61) /o., Liberec 6; Karel Konopka, Záleda, o. Jablonec n. Nisou.

X X X X X X X X X X X X X X X X X

Záloha 5. 161 /Policejní akce v Brně/

Dne 5.1.1989 v 9.00 přijalo do ul. Bohuslava Martina v Brně několik desítek domu 5.5., ve kterém bydlí sign. Charthy 77 Petr Pospíchal, auto VŠ a uniformovanými příslušníky VŠ. O chvíli později přijalo přímo před domem číslo dva vozové plně obsazené příslušníky VŠ a SDB. Tito vystoupili z vozů a vstali do vchodu domu, kde se trvalo. Pro nedostatek místa před bytem Petra Pospíchala ve 2. patře byli nuceni stát dole ve vchodu do domu. Policejní dozor trval téměř 40 hodin, byl ukončen až 7.1. v 7.30. Právě v této době stáli ve vchodu domu 1-2 příslušníci SDB a 2-4 příslušníci VŠ. Pro den se tento

policejní dozor střídal po hodině, v noci po dvou hodinách. V jednu chvíli bylo před domem sít pět vozů VV a STB.

Policejní dozor byl velmi přísný. Legitimovali každého přicházejícího i odcházejícího z domu. Okyvatelům domu zabranovali ve vycházení z domu a vykrolovali jim zadružením, a to nejen dospělým osobám, ale i 14letému synovi Jiří Pospichalovi, bratru P.Pospichala, který si chtěl jít hrát ven s svým komáředem. Policejní dozor byl i v okolí domu, kde legitimovali mnoho lidí a některé zadružovali a odváděli k výslechu na policejní stanici na Lenino-vu třídě. Taktéž byl 5.1. nedaleko domu P.Pospichala v 9.30 zadružen Stanislav Adámek /17 let/, který byl přes 10 hodin vyslychan /při osobní prohlídce se mu policisté pokoušeli podstrčit výtisk časopisu Listy/ a Zdeněk Kredák /18 let/, který byl vyslychan celkem 7 D/2 hodiny. Ten hned po svém propuštění v 17.00 se pokusil znova navštívit svého přítele P.Pospichala a byl znova zadružen a po tříhodinovém výslechu propuštěn. V 10.00 se podařilo Teresii Medkové proniknout policejním dozorem a vejít do bytu P.Pospichala, kde byla nutena pro nebezpečí zadružení a výslechu zatravnat. V 10.15 byl přímo před bytem P.Pospichala zadružen Marian Zajíček, signatář Charty 77. Po dvouhodinovém výslechu byl propuštěn a příslušníky STB denucen k okamžitému odjezdu do Bratislavu. Ve 14.15 byla zadružena při odchodu z bytu P.Pospichala 17letá Zuzana Ševčíková se svou sestrou sestřenicí Michaelou Kotkovou. Zuzana Ševčíková je přítelkyně a spolužáka Zuzany Pospichalové, sestry P.Pospichala. I se svou malou sestřenicí byla podebrána krátce výslechu. Jako důvod jejich zadružení příslušníci STB učávali, že mají důvodné podezření, že se obě snažily vynést z bytu P.Pospichala dokumenty protistátního charakteru. Zadružení Zuzany Ševčíkové a její malé sestřenice viděla z okna 17letá Zuzana Pospichalová, která se slí policejního dozoru zeptat, kam odvážejí její přítelkyně a malou holčičku. Místo odpovědi byla také zadružena a podebrána ihned výslechu. Během odpoledne byl v okolí domu zadružen Milan Vlahovič, signatář Charty 77, Jan Šimša, signatář Charty 77 a jeho dva přátelé ing. Zdeněk Pokorný a doc. dr. Jaroslav Nešník. Ti byli také podebráni několik hodinovým výslechem. Krom toho byl krátce zadružen u Jana Šimše i Petr Zeman.

6.1. v 7.00 byl zadružen Pavel Adámek, nevlastní otec P.Pospichala. Byl propuštěn po dvou hodinách bez výslechu s oddveďáním, že si u něho musejí osobně provéřit osač kvůli sčítání lidu. V 10.30 vylák z bytu P.Pospichala Teresia Medková, pro kterou jít nebylo možné v bytě zatravnat. Policejním dozorem byla zadružena a podebrána ihned výslechu. Petě ji příslušníci STB odvezli na nádraží a donutili k okamžitému odjezdu do Prahy. V odpoledních hodinách byl před bytem zadružen Vladimír Sedláček z Hradce na Moravě. Lze předpokládat, že zadružovaných a vyslychaných přátel P.Pospichala bylo poněkud více, naž je dosud známo.

Výslechy zadružených byly převážně informativního charakteru, a s některými vyslychanými nebyl ani sepsán protokol. Soudic podle výslechů, STB se domávala, že v bytě P.Pospichala se má konat pracovní schůzka

VONC, na kterou prodělali členové VONC při vyslání své zástupce Mariánu Zajíčka a Teresii Medkovou s konkrétními úkoly. Celá policejní akce VH a STB měla vést k uchopení realizace údajné schůzky VONC a potrhl mi sledit k psychologickému nátlaku a zastrazení P. Pešpichala, který od rána 7.1. se-trvával ve svém bytě a byl svědkem zadření svých přátel a členů rodiny.

Následující weekend se celá akce Bezpečnosti v menším měřítku opakovala. Petr Pešpichal byl 12. a 13.1. pedreben několika hodinovým výslechům. Policiisté mu mj. "zakázali" // eventualní návštěvu Prahy. Vyslechli opětovně i Stanislava Adánka, kterého násilně zadřeli na ulici.

13.1.1980

Jízda na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
Sílen Mezinárodní federace pro lidská práva

х х х х х х х х х х х х х х

Sdálení č. 162 /Zadření člena VONC ing. Jana Litomiského/

V pátek dne 14.1.1980 ve 14 h odpoledne byl na svém pracovišti v JZD Horní Cerekev zadřen signatér Charty 77 a člen VONC ing. Jan Litomiský. V době od 16.30 do 21.30 byla provedena v jeho bytě ve Vyskytné č. 2, okr. Pohřešín, domovní prohlídka. Při ní, vykonané náčelníkem OÚVH Pohřešínu nadporučíkem Becherem, byl dodán zá dodatečně. Tvrdilo se v něm, že v domě ing. Litomiského se scházejí osoby mladší 18 let, "které tam požívají alkoholické nápoje a nedovolené léky". Míle bylo v usnesení o domovní prohlídce vysloveno podezření, že "mladiství osoby požívají drogy" a že se "za přítomnosti mladistvých rozbírají pornografie a jiné nevhodné tiskoviny". Tím by se měl Jan Litomiský dopustit tr.činu ohrožování národní výchovy mládeže podle § 217 odst.1 tr.z. /Místní policejní orgány mají ve své evidenci doklad o návštěvě jediné mladistvé osoby, a to vzdálené příbuzné signatáře Charty 77 a Litomiského přátele ing. Tomáše Kredilka - 16leté M. Kredilkové, získaný při kontrole občanských prákarů přímo v objektu dne 29.12.1979./

V době nočního klidu ve 22.45 byl prohledán též automobil ing. Jana Litomiského, přičemž mu byl bez náležitého sdílení odebrán technicky a řidičský průkaz. Průběh obou prohlídek uvedená podezření ani v nejmenším neprokázal. Zato však byly jako obvykle v takovýchto případech zabavovány materiály Charty 77, dále např. práva příbuzných odsouzených o veřejném soudním přeličení se členy VONC konaném v říjnu 1979 v Praze, soukromá filozofická a teologická literatura /J. Litomiský aktivně laicky působí v Českobratrské církvi evangelické/, magnetofonové pásky a neoficiální hudební produkci, telefonní seznam a dva psací stroje. O charakteru prohlídky ověděl některé výmluvné detaily. Mezi jinými byla např. zabavena /v jednom exempláři/ pečátka od jednoho člena VONC Václava Bandy /mluvčího Charty 77/ "Ostráhném boji urávavců a obludec", kterou censor oboru vyřezával STB v Praze-Ruzyni, tak i jeho kolega ze oboru nápravné výchovy tentéž. Rovněž byla zabavena secesní porcelánová dílna a ateliér, na jehož nápisal pro svých pět malých dětí ve vězení a již chledal nezávadnou jak

rodišti J.Litomíského a tím, že je pod podezřením, že pochází ze sbírek st.zámků v Telči, a nedávno oficiálním nakladatelství, vydaný nový ekumenický překlad Bible. Dosažení prohlídku vykonali prop.Jeffábek, nstrčn. Šanda, npr. Škopek, por. Sedláček a tři neidentifikovaní zaměstnanci českobudějovické StB.

Po ukončení prohlídky byl ing.Litomíský převezen do Pelišimova, kde byl zadržen nejprve do neděle 6.1.1980 odpoledne a pak se souhlasem prokuřátora na dalších 48 hodin a odvodením, že v domě byl nalezen z novin ^{fotografický} snímek prezidenta Č.Husáka při novoročním projevu, doplněný kombinovanou technikou provedeným motivem z hraček karet, čímž doloženo vzniklo podezření z tr.činu § 103 /hanební představitele státu svátové socialistické soustavy/. Přestože se žádalo z uvedených podezření následitě neprokázalo, bylo vyhledávatelem prop.Jeffábkem vzneseno obvinění podle § 217 odst.1 /chrážování srovni výchovy mládeže/. Prokurátor však důvody, které ho vedly k tomuto rozhodnutí, neuznal za dosťažující a tr.stíhání nezahájil. Ing.Jan Litomíský byl potom 8.ledna po 96 hodinách zadržení propuštěn.

Početný orgán ČNB v tomto případě nelze hodnotit jinak než jako pokus o diskreditaci J.Litomíského za jeho podíl na nezávislých občanských aktivitách iniciativách a o bagatelizaci přiznané autority, již požívá dokonce i mezi těmi občany ze svého okolí, kdož se na nich nepodílejí.

V Praze dne 14.1.1980

Užívat na ochranu nespravedlivé stíhaných

Cesko-slovenská liga pro lidská práva

člen Mezinárodní federace pro lidská práva

xxxxxxxxxxxxxx

Sdělení č. 162 /JUDr.Josef Beníšek bude sezen/

24.1.1980 v 8.30 v místnosti č.40 bude před soudce soudcem u okresního soudu v Hradci Králové zahájeno hl.ličení ve věci JUDr.Josefa Beníška, kterého obžaloba vini podle § 154 odst.2/urážka státního orgánu nebo organu společenské organizace/ a 155 odst.2/urážka veřejného činitele/. Skutkovou podstatu tohoto tr.činu JUDr.Josef Beníšek jako obhájce aluvčího Charty 77 Jaroslava Šebaty údajně neplnil svými výroky při výsleších svědčku a při seznámení se s písem /viz sdělení č.104 a 119/.

17.1.1980

Užívat na ochranu nespravedlivé stíhaných

Cesko-slovenská liga pro lidská práva

člen Mezinárodní federace pro lidská práva

xxxxxxxxxxxxxx

Sdělení č. 164 /F.Hrabal, J.Lederer a J.Chmel na svobodě/

25.prosince 1979, po 22 měsících trestu odňati svobody, byl podmíněně propuštěn František Hrabal, odsouzený ke 3 ročnímu vězení podle § 93 tr.z.

V neděli 10.1.1980 byl po odpykání svého tříletého trestu odňati svobody propuštěn z vězení novinář Jiří Lederer, signatář Charty 77.

O týden později, v neděli 20.1.1980, byl po 18měsíčním vězení propuštěn signatář Charty 77 Jiří Chmel.

21.1.1980

Úbor na obranu neoprávněně stíhaných
Československá liga pro lidská práva
Sion Mezinárodní federace pro lidská práva

XXXXXXXXXXXXXX

Odbělení č. 169 /Odsouzení JUDr. Josefa Denisze/

Me 24.1.1980 v 8.30 ráno se konalo před soudce JUDr. Františkem Precházkou u okresního soudu v Hradci Králové hl. líčení ve věci proti JUDr. Josefmu Deniszevi, obviněnému podle čl. 154 odst. 2/urádku státního orgánu nebo orgánu společenské organizace/ a 156 odst. 2/urádku veřejného činitele/. Prokuraturu zastupoval prok. právnik Oldřich Čech, obhájcem obžalovaného byl JUDr. Petr Žádertík z pražské advokátní poradny č. 5.

Obžalem obžaleby bylo, že při výslechu přislušníka MŠV Vavrušky v tr. věci Jaroslava Šebaty /kterého JUDr. Denisz zastupoval/ a při soudném se sponzori se spisy v této tr. věci měl JUDr. Denisz pronést výroky, které se týkaly soudce Matěchy z Mostu /který odsoudil jiného klienta JUDr. Denisze - J. Chmela, viz sdělení č. /, resp. přepadení Ivana Sedka /viz sdělení č. 7/, a které vyšetřovatelka trutnovské prokuratury N. Adamová povolovala za urádkivé. Podrobnější informace jsme přinesli ve sděleních č. 104 a 119.

V budově soudu bylo přítomno asi 10 osob, které se chtěly soudního jednání zúčastnit. Kromě přátele JUDr. Denisze zde byli dva oficiální zástupci řeříšské advokátní kanceláře - Jean-Yves Rongue a Jean-Alain Michel - a zástupci AF. Nikdo z nich nebyl vpuštěn do soudní síně.

Průběh jednání se vyznačoval celou řadou nezákonnéosti.

Ačkoliv podle tr. řádu mají být čl. 154 a 156 tr. z. projednávány před soudcem, došlo k tomu, že soudní síň tříčlenný tribunál. Advokát JUDr. Zá rěk se proti přítomnosti senátu ohodnotil a na žádost soudce mu předložil přislušnou stránku tr. ř. Když se soudce převedl, že první názor advokáta souhlasí s literou zákona, opustili dva členové senátu soudní síň.

JUDr. Denisz vzněl námitku pro podjato soudu /jak okresního tak krajského/. Soudce námitku zamítl, a když se obžalovaný bránil, že zamítnutí námitky nespadá do jeho pravomoci, učilil mu pořádkovou pokutu ve výši 300 Kčs. Počeze však jednání na hodinu přerušil, a poté přinesl od krajského soudu vyjádření, podle něhož se námitka pro podjato zamítá. V tomto případě však není ani krajský soud příslušný k rozhodnutí, neboť o námitce nemůže rozhodovat orgán, proti němuž je namítnuta.

V průběhu jednání bylo obviněnému zakázáno klást svědkům přímo otázky.

JUDr. Denisz znova - stejně jako při soudném se sponzori se spisem - navrhl doplnit důkazní řízení, což bylo zamítнуto.

Po 14. hodině odpoledne vynesl soudce rozsudek, kterým uenal JUDr. Denisz vinným řeříšským tr. říny a odsoudil jej k 10 měsícům odnětí svobody v 1. nápr. výchovné skupině a k zákazu činnosti na dva roky. JUDr. Denisz se do rozsudku odvolal, prokrátor se nevyjádřil. Úbor zastává názor, že JUDr. Denisz má být tímto způsobem potrestán nejen za vyjádření svého občanského postoje, ale dokonce za to, že vykonával svoje povolení

advokáta důležitě a svědčitě, bez ohledu na možné nebezpečí, hrozící jemu samotnému. Zároveň jde o snahu dát výstrahu všem ostatním obhájcem, kteří by případně při politických procesech shtávat podebné rozehodnou stanoviska.

26. ledna 1980

**Výber na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
Sílén Mezinárodní federace pro lidská práva**

XXXXXX

Páne předsede,

byli jsme pověřeni organizací parádních právníků, abychom se zúčastnili procesu dr. Danisze.

Tento proces vyvolal ve Francii velký zájem a hluboce se dotýká našeho smyslu pro svobodu obhajoby.

Především jsme byli velmi překvapeni, že nám bylo nebráneno ve vstupu do jednací místnosti, ačkoliv nám bylo řečeno, že proces je veřejný. Vyslухa, že jednací síň je malá a všechni zájemci by se do ní nevešli, není postačující, protože jsme přijeli ráni a místnost ještě nemohla být zaplněna.

Byli jsme zklamáni, že jste nás neohlí přijmout osobně, protože je to v rozporu s naším smyslem pro svobodu.

24. ledna 1980

Jean-Yves Bergue, Jean-Alain Michel

XXXXXX

Ministru spravedlnosti ČSSR

Praga, 6. prosince 1979

Páne ministře,

odvolávajíce se na své státní právo /čl. 19, hлава II/, žádáme bezodkladné osvobození nedávno odsouzené novinářky Otty Bednářové.

Otta Bednářová je výněkem nemožná, mnoho let ji lékaři uzdravovali ze plně invalidní. Chronické onemocnění jater, slinivky a následky cévní mozkové příhody vyžadují, aby dodržovala přísnou dietu a šetrnou životesprávu. Obáváme se, aby dlouhodobý pobyt ve vězení jakožto vyvrcholení předchozí záchrany nechrezil její život.

Svoji žádost opíráme též o argumenty mražní. Známe totiž Ottu Bednářovou velice dobře osobně a vážíme si ji jako minofádně vzácného člověka. Přirozené dary své bytosti - soudit, obětavost, přívětivost, milosrdněství, tyto starobylé čenské ctnosti uskutečňuje Otto Bednářová nejen v každodenním životě mezi nejbližšími lidmi, ale dokáže je vztáhnout i do činnosti občanského zájmu, napřed jako novinářka, nyní jako obránkyně nespravedlivě stíhaných. Svůj čenský osud chápeme tedy jako protiklad násilí, jaké humáničtí ekelníci světa a poskytuje nám tak inspiraci.

Otta Bednářová je osobnost žádána vysloveně pozitivně, schopna být světu ku prospěchu a její vězení není k ničemu dobré. Naopak rozhodnutí o jejím osvobození by svědčilo o rozumném přistupu a dobré vůli, které si všechni tak přejeme.

Obrácíme se proto na vás: nezatělujte své svědčení mlčením. Zasadte se nejen podle svého povolení, ale i nad rámec svých domnělých možností, za okamžité propuštění Otty Bednářové.

Anna Šebetová, Josefa Slánská, Jiřina Krátková Gertrude Lekeninová-Čekrtová, Zdeňka Tomášová, Ivana Koutná, Heda Hajdánková, Marta Kubíčková, Dagmar Matějková, Vlasta Chramostová, Helena Klínová, Eliška Ledvérerová, Marie Mát Křížková, Libuše Šilhánová, Milenka Činčovská, Dagmar Vaněčková, Anna Marvanová, Marie Vaculíková.

Dále na vědomí: Prezidentu ČSSR dr. Gustávu Husákovovi
Předsedovi vlády ČSR
Předsedovi Federálního shromáždění ČSR
Předsedovi České národní rady
x x x x x x x x x x x x x x x

Cenzuруjeme, že od března bude mít nás bulletin jednou měsíčně přílohu, která se bude jmenovat FORUM. Zetkáváme se často s potřebou otevřeného diskusního fóra, kde by bylo možno konfrontovat názory různých osob či skupin, a chceme se pokusit tuto tribunu poskytnout. Z technických důvodů by neměly příspěvky přesahovat dvě stránky strojepisu. U delších bude režimce nutno články zkrátit - bude-li to jen trochu možné, tedy po konsultaci s autorem. Příspěvky dávejte bud na adresu redakce, nebo Zdeněk Tomášová, která bydlí na Letné v Karlovačské 3.

Redakce

x x x x x x x x x x x x x x x

Inzerát:

Nedávno zkušebnu: státi sklepní prostor. Nutné podmínky jsou, aby místnost byla suchá, aby tam byl přived preida z d. V. Nabídky na adresu redakce nebo Josef Janiček, redakční 4, křaha 2. Adr.: "VÍT".

x x x x x x x x x x x x x x x

Články dohléd do redakce:

Jiří Ruml - Jak paní Bohuslav chronila reliks

x x x x x x x x x x x x x x x